

РЕШЕНИЕ

№ 1235

гр. София, 27.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Д СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Красимир Мазгалов

Членове: Силвана Гълъбова
Мария Малоселска

при участието на секретаря Илияна Ив. Коцева
като разгледа докладваното от Мария Малоселска Въззивно гражданско дело
№ 20211100509482 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 – чл. 273 ГПК.

С Решение № 20096977 от 16.04.2021 г., постановено по гр. д. № 69214 по описа за 2016 г. на СРС, Гражданско отделение, 154 състав, съдът е отхвърлил предявения от Р.Б. Т. срещу Г. АЛ. М. иск по чл. 19, ал. 3 ЗЗД за обявяване за окончателен на сключения на 11.03.2016 г. предварителен договор за покупко-продажба на недвижим имот – неурегулирано дворно място, находящо се в землището на с. Връбница, местността „Калугерица“ с площ от 300 кв.м., при съседи С.Й., новопроектирана улица, С.В. и Д.К., което дворно място съставлява част от нива в същото землище и местност с площ от 3000 кв.м., при съседи: С.Й., Т., П., манастирска ливада и Н.Ц., и жилище, застроено в дъното на дворното място с площ около 37,15 кв.м., състоящо се от две стаи и кухня.

Решението е постановено при участието на трети лица помагачи на страната на ответника, а именно: М. М. ИГН., М. ИВ. АЛ. и ИВ. ИВ. АЛ..

Недоволен от постановеното решение, с което предявеният конститутивен иск по чл. 19, ал. 3 ЗЗД е отхвърлен, е останал ищецът, с оглед което е подал въззивна жалба срещу съдебния акт. С жалбата са наведени оплаквания, че решението е неправилно и необосновано. Жалбоподателят поддържа, че първоинстанционният съд е допуснал нарушение на правилото на чл. 300 ГПК, като не е зачел задължителното действие на влязлата в сила присъда, с която ищецът е бил признат за невиновен в извършването на престъпление по чл. 316, вр. чл. 309, ал. 1 НК относно съставянето на неистински документ, а именно на процесния предварителен договор. В тази връзка се позовава на доказателства и доказателствени средства, които са били събрани в хода на наказателното производство. Поддържа се, че признатите от наказателния съд

обстоятелства гражданският съд следва да приеме за установени без да има право да преразглежда същите.

На следващо място с жалбата са ангажирани доводи, че по делото не е било установено по несъмнен начин, че положеният подпис на продавача в предварителния договор не е бил изпълнен от Г. М., както е приел първоинстанционният съд с решението си. В подкрепа на оплакването си въззивникът сочи, че експертите не са били категорични в заключенията си.

Заявено е искане за отмяна на обжалваното решение и за уважаване на предявения иск по чл. 19, ал. 3 ЗЗД. Претендират се разноси.

Ответникът по жалбата, чрез назначения му по реда на чл. 47, ал. 6 ГПК особен представител, я оспорва, като заявява становище за нейната неоснователност. Позовавайки се на изслушаните в хода на първоинстанционното производство заключения на съдебно-графическите експертизи, счита, че по делото по несъмнен начин е било установено, че подписът, положен за продавач в процесния предварителен договор, не е бил изпълнен от Г. М., син на ответника Г.М.. С отговора се поставя акцент на обстоятелството, че експертизите, на които се позовава въззивникът с жалбата, са били назначени и събрани в друго съдебно производство, с оглед което и нямат доказателствена стойност в настоящото. На следващо място във връзка с позоваването на разпоредбата на чл. 300 ГПК въззиваемият поддържа, че с влязлата в сила оправдателна присъда не е разрешен по задължителен за гражданския съд начин въпросът за автентичността на предварителния договор и че същият е бил подписан от наследодателя на ответника. Искането е за потвърждаване на решението на районния съд.

Третите лица помагачи, встъпили в производството на страната на ответника, оспорват жалбата, като намират същата за неоснователна.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба доводи за пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на въззиваемата страна, намира за установено следното:

Първоинстанционният съд е бил сезиран с иск по чл. 19, ал. 3 ЗЗД, предявен от Р. Б. Д. срещу Г. АЛ. М., като наследник на Г. Г. М., с който от съда се иска да обяви за окончателен сключения на 11.03.2016 г. предварителен договор.

С исковата молба ищецът поддържа, че за процесните недвижими имоти, находящи се в землището на с. Връбница, местността „Калугерица“, е бил сключен предварителен договор за покупко-продажба за сумата от 5000 лева, която сума се твърди, че ищецът е заплатил напълно на наследодателя на ответника, което обстоятелство е било отразено и в съдържанието на предварителния договор. Продавачът по предварителния договор не е изпълнил задължението си да прехвърли собствеността върху имотите с договор, сключен във формата на нотариален акт в уговорения с договора 6-месечен срок, с оглед което и предвид настъпилата смърт на насрещната страна по сделката, искът е предявен срещу неговия наследник по закон – ответникът Г. АЛ. М..

Ответникът по иска оспорва същия, като поддържа, че не е пасивно легитимиран да отговаря по същия. Оспорил е автентичността на предварителния договор в частта относно подписа на продавача по същия, което оспорване по съществото си представлява възражение за липса на съгласие за сключване на договора.

Третите лица помагачи, встъпили на страната на ответника, заявяват собствени права по отношение на процесното дворно място, като поддържат, че договорът не е

бил подписан от сочения като продавач по същия Г. М., както и че последният към датата, на която се твърди да е сключен предварителният договор, не е разполагал с правата, предмет на същия, доколкото смъртта на баща му /ответникът в производството/ не е обявена за настъпила.

По делото е представен предварителен договор за покупко-продажба на недвижим имот от 11.03.2016 г., съгласно който същият е сключен между ищеца и Г. Г. М., като наследник на М. И. М.а и Г. АЛ. М. с предмет неурегулирано дворно място, находящо се в землището на с. Връбница, местността „Калугерица“ с площ от 300 кв.м., при съседни С.Й., новопроектирана улица, С.В. и Д.К., което дворно място съставлява част от нива в същото землище и местност с площ от 3000 кв.м., при съседни: С.Й., Т., П., манастирска ливада и Н.Ц., и жилище, застроено в дъното на дворното място с площ около 37,15 кв.м., състоящо се от две стаи и кухня срещу сумата от 5000 лева, за която е предвидено, че се изплаща в деня на подписване на договора. Съгласно съдържанието на договора страните са се уговорили окончателният договор да бъде сключен до 6 месеца от подписването на предварителния договор. Посочено е, че договорът е изготвен в два екземпляра и е подписан на всяка страница от страните по същия.

С нотариален за продажба на недвижим имот акт № 132, том XIX от 08.12.1954 г. А.И.М. и М. И. М. са закупили процесното дворно място за сумата от 2000 лева.

По силата на съдебна спогодба, сключена по гр.д. № 8676/1983 г. на СРС, 49 с-в, страните в делбеното производство А.И.М., Л.П. М., М. И. М. и Г. АЛ. М., са постигнали съгласие в дял на М. М. и Г.М. да бъде поставено жилището, застроено в дъното на дворното място, находящо се в гр. София, в имот с пл. № 7, кв. 87, м. Момкова махала, на около 37,14 кв.м., състоящо се от две стаи и кухня, а в дял на А.М. и Л. М. да се постави жилището, застроено в лицевата част на дворното място, находящо се в гр. София, съставляващо имот с пл. № 7 в кв. 87, м. Момкова махала, на около 55,27 кв.м., състоящо се от две стаи, хол, кухня и входно антре. Посочено е, че съседите на дворното място съгл. нотариален акт № 132, том XIX от 1954 г. са следните: С.Й., Т. Н., манастирска ливада и Н.Ц..

От удостоверението за наследници на М. И. М.а, издадено от СО, район Надежда, се установява, че последната е починала на 25.07.2007 г. и е оставила за свои наследници по закон съпруга си Г. АЛ. М. и сина си Г. Г. М..

От удостоверението за наследници на Г. Г. М., издадено от СО, район Надежда, се установява, че последният е починал на 25.03.2016 г. и е оставил за свой наследник по закон баща си Г. АЛ. М..

От удостоверението за наследници на А.И.М., издадено от СО, район Надежда, се установява, че лицето е починало на 08.10.1998 г. и е оставило за свои наследници по закон Д. А. И. /син/ и И. А. И. /син/, като последният е починал на 26.05.2002 г. и е оставил за свои наследници по закон М. М. ИГН. /съпруга/, ИВ. ИВ. АЛ. /син/ и М. ИВ. АЛ. /син/.

От представени в хода на производството удостоверения, издадени от съответните компетентните органи съдът приема, че ответникът Г. АЛ. М. е в неизвестност от 23.09.2002 г., като към момента на приключване на съдебното дирене пред въззивния съд по делото не са постъпили данни да е обявена смъртта на лицето в това число и по съдебен ред.

Данъчната оценка на процесните недвижими имоти е в размер на 21 963,40 лева.

С присъда № 108507/03.06.2020 г. по НОХД № 14701/2018 г. по описа на СРС, 8

с-в, влязла в сила на 19.06.2020 г., Р. Б. Д. е признат за невиновен в това, че на неустановена дата през месец ноември 2016г., преди 30.11.2016г. в гр. София, ул. „****“, в кантората на адв. А.М. Т., вписана в САК, съзнателно се ползвал пред адвокат Т. от неистински частен документ – оригинал на предварителен договор за покупко-продажба на недвижим имот от 11.03.2016г. в качеството му на купувач по отношение на процесните имоти, на който е придаден вид, че произхожда /че е подписан/ от Р. Б. Д. като купувач и Г. Г. М. като продавач, като за самото съставяне на посочения документ от Р. Б. Д. не може да се търси наказателна отговорност, поради което и на основание чл. 304 НПК е оправдан по повдигнатото обвинение за извършено престъпление по чл. 316, вр. чл. 309, ал. 1 НК.

По делото са представени протоколи от експертизи от наказателното производство, които нямат доказателствена стойност в настоящия процес по иска по чл. 19, ал. 3 ЗЗД, с оглед което и съдът не следва да обсъжда същите.

Събраните в производството пред първия съд гласни доказателствени средства относно обстоятелството, че процесният предварителен договор е бил подписан от Г. М. в качеството му на продавач по същия, въззивният съд намира за недопустимо приобщени като доказателство в производството с оглед разпоредбата на чл. 164, ал. 1, т. 1 ГПК, вр. чл. 19, ал. 1 ЗЗД. По това съображение същите не следва да бъдат обсъждани и анализирани.

От заключението на изслушаната в хода на съдебното дирене пред първия съд единична съдебно-графическа експертиза, изготвена от вещото лице Г.Д., се установява, че подписът за „продавач“ в предварителния договор за покупко-продажба на недвижим имот от 11.03.2016 г. не е бил изпълнен от Г. Г. М.. Вещото лице подробно е изяснило мотивите си, за да достигне до това заключение, позовавайки се на констатираните несъвпадения в общите и частните признаци при полагането на подписите. Пояснено е, че при проведеното сравнително изследване на почерка, отразен в подписите от сравнителните образци, са установени съвпадение между общите и частните графически признаци на този почерк, достатъчни по обем и идентификационна стойност за извод, че сравнителните подписи са изпълнени от едно и също лице. При разделното и сравнително изследване на подписите, положени в представени на вещото лице договор за правна защита и съдействие и пълномощно от 10.03.2016 г., с останалите подписи от сравнителния материал е установено, че двете групи подписи не са изпълнени с писмено-двигателния навик на едно и също лице, поради което и тези подписи /от договора за правна защита и съдействие и пълномощното от 10.03.2016 г./ са отстранени от сравнителните образци при извършване на изследването.

При сравнителното изследване на подписите от сравнителните образци с подписите, положени в предварителния договор, са установени несъвпадения в общите графически признаци, както следва: степен на обработеност, форма на движение /частично/, натиск, степен на свързаност, пространствено разположение. Установени са несъвпадения и в частните графически признаци, подробно описани от вещото лице в констативно-съобразителната част на протокола за извършеното изследване. Вещото лице коректно е посочило, че са установени и съвпадения в общите признаци транскрипция, направление на движение, размер и наклон. Пояснено е, че при провеждане на такова изследване, е възможно да се определи, че подписът, обект на изследване, е изпълнен с писмено-двигателния навик на друго лице, предварително познавайки подписа на титуляра. Изпълнителят се е стремил да да спазва транскрипцията, но не е разчет правилно последователността на изписване на

елементите – при изследване на сравнителните подписи връзката между буквите „Г“ и „М“ пространствено и елементно е различна според експерта. Установено е изписване и дописване на буква „Г“ на части, различно пространствено разположение на част от елементите на подписа. При изследвания подпис е установено съвпадение на покривния елемент на буква „Г“ и парафната линия, което изпълнителят не е разчел. Наред с това, изследваният подпис е бил изпълнен с по-висока степен на обработеност от сравнителните подписи, при което са установени признаци на чужд писмено-двигателен навик. Вещото лице изключително подробно е пояснило заключението си по реда на чл. 200 ГПК в съдебното заседание, проведено на 31.10.2018 г. пред първоинстанционния съд. Експертът е подчертал, че има ясни и категорични разлики, като без колебание е заявил, че е установил признаци на чужд писмено-двигателен навик. Нещо повече - посочил е, че сравнителните подписи, които процесуалният представител на ищеца му е представил, са се оказали от групата на подписите, които са положени в изследвания документ и които са различни от останалите подписи от свободния сравнителен материал, въз основа на който е проведено изследването. На следващо място експертът е обяснил, че когато има полагане на подпис от лице, което не е титуляр на подписа, но е запознато с подписа на лицето титуляр, е обичайно транскрипцията по общи признаци да съвпада, но в тези случаи се наблюдава разлика в последователността на изписване на елементите, което рефлектира в частните признаци, във формата на движение, направлението на движение, както е и в случая. Обичайно е също според експертното мнение размерът и наклонът да съвпадат, защото полагането на подписа се тренира предварително. Направлението на движението обаче не съвпада, като във всеки един пункт вещото лице е констатирало разлики, които е разяснило. Подчертано е, че в пълномощното и договора за правна защита от 2016 г. подписите съвпадат с тези в процесния договор, което е била и причината същите да се изключат от сравнителните образци.

В производството пред първия съд е прието и заключението на повторната съдебно-графическа експертиза, изготвена от вещите лица С.Х. и Д.В., съгласно което подписите за „продавач“ в процесния предварителен договор не са били изпълнени от Г. Г. М.. Вещите лица са посочили, че при изследване на подписите, обект на експертизата, са установили съвпадения в степента на обработеност /средна/, в общия вид, в структурната сложност и съдържанието на транскрипцията /опростена, смесена, състояща се от изписани букви „Г“ и „М“, щрихов елемент и примковиден параф/, в размера /среден/, в посоката на наклона /десен/, в степента на свързаност /средна/, в темпа на изпълнение /умерен/, както и във формата, посоката, вида на връзката, разположението, структурната сложност на движенията при изписване елементите от транскрипциите на сравняваните подписи. Констатираните съвпадения в общите и частните графически признаци на тези подписи /положените в договора/ са дали основание на вещите лица да заключат, че същите са положени от едно и също лице. Подписите на Г. М. от сравнителните образци според експертите се характеризират със средна степен на обработеност, с опростена, смесена транскрипция, състояща се от оформени букви „Г“ и „М“, щрихов елемент и параф, чиято заключителна част служи за оформяне на втория/ наредов елемент на буквата „Г“ от началната част на транскрипцията, със среден размер, с десен наклон, с над средната степен на свързаност и умерен темп на изпълнение.

Между двете групи подписи е установено сходство в степента на обработеност, в съдържанието на транскрипцията, в размера и наклона във формата и посоката на движението при изписване на първия елемент на буквата „Г“. Установени са различия

в степента на свързаност /по-висока при подписите от сравнителния материал/, както и в следните характерни частни графически признаци: формата, посоката и разположението на движението при изписването на парафа, последователността на движенията при изписване на елементите на буква „Г“, посоката на движението при изписване на първия елемент от буква „М“, видът на връзката между движенията при изписване на първи и втори елемент на буква „М“, продължителността на движението при изписване на трети елемент на буква „М“, продължителността на движението при изписване на втори елемент на буква „Г“. Констатираните различия в частните графически признаци, които засягат индивидуалните графически характеристики на почерка, експертите са посочили, че са характерни и достатъчни като съвкупност за извода, че изследваните подписи не са положени от лицето, изпълнило подписите в сравнителния материал /Г. Г. М./. Подчертано е, че установените сходства са с ниска идентификационна стойност, тъй като се отнасят до общите признаци на почерка, а сходствата в частните графически признаци не са достатъчно характерни, доколкото по аналогичен начин могат да бъдат изпълнени от много лица със същата и по-висока степен на обработеност на почерка, поради които обстоятелства тези сходства не повлияват крайния извод на експертите.

Въззивният съд дава вяра на заключенията на съдебно-графическите експертизи, приети в производството пред районния съд. Експертите са дали обективни, категорични и ясни отговори на стоящите пред изследванията задачи. Мотивирали са подробно изводите си, които съдът оценява като задълбочени, но същевременно достъпни за възприемане от страна на съда. Ето защо и същите съдебният състав ползва за изграждането на изводите относно правнорелевантните за спора факти.

При така установеното от фактическа страна, въззивният съд приема следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав приема, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо. Същото е правилно, като съображенията на състава на въззивния съд да достигне до този извод са следните:

Своевременно, още с отговора на исковата молба, ответникът е релевирал възражение за нищожност на процесния предварителен договор поради липса на съгласие, тъй като подписът, положен за продавач в договора, не е бил положен от неговия наследодател – сина му Г. Г. М.. Това възражение е основателно поради следните съображения:

Липсата на съгласие като основание за нищожност на правните сделки по чл. 26, ал.2, пр. второ ЗЗД предполага страна - съдоговорител да не е изявила волята си, насочена към настъпване на правните последици от атакуваната сделка към момента на нейното сключване. Липса на волеизявление може да има само когато се твърди, че лице, означено като страна по даден договор, не е дало съзнателно съгласие за сключването му.

Подписът на съдоговорителя е съставна част от документа, доказващ сключването на договора и се заключава в удостоверяването, че направеното волеизявление принадлежи на лицето, което го е положило подписа си в края на документ. В разглеждания случай по делото по несъмнен начин е доказано въз основа на заключенията на вещите лица по единичанта и повторната разширена съдебно-почеркови експертизи, че подписът в предварителния договор не е бил положен от Г. М.. А щом като подписът за "продавач" в обсъждания договор не изхожда от сочения и

означен негов автор, то следва да се приеме, че ответникът не е желаел настъпването на правните последици на сделката. В този смисъл и при съобразяване на съдържанието на облигационното задължение, настоящият съдебен състав приема, че процесният договор се явява нищожен поради липса на съгласие за сключването му от страна на продавача. Ето защо и само на това основание претенцията по чл. 19, ал. 3 ЗЗД, предявена срещу наследника на Г. М. – ответника Г.М., се явява неоснователна, както е приел с решението си и първият съд.

По доводите на жалбоподателя, ангажирани с жалбата следва да се добави и следното:

Неоснователно с жалбата са заявени оплаквания, че първоинстанционният съд е допуснал нарушение на правилото на чл. 300 ГПК, като не е зачел задължителното действие на влязлата в сила присъда, с която ищецът е бил признат за невиновен за престъпление по чл. 316, вр. чл. 309, ал. 1 НК относно съставяне на неистински документ, а именно процесния предварителен договор.

Съгласно правилото на чл. 300 ГПК, влязлата в сила присъда на наказателния съд е задължителна за гражданския съд, *който разглежда гражданските последици от деянието*, относно това *дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца*.

От граматическото и логическо тълкуване на посочената норма се налага разбирането, че по изрично разпореждане на закона влязлата в сила присъда е задължителна за съда, разглеждащ гражданскоправните последици от конкретно деяние, но само относно това, дали то е извършено или отречено, дали е противоправно и дали деецът е виновен. Следователно присъдата на наказателния съд се ползва със сила на присъдено нещо единствено за изчерпателно посочените нормата обстоятелства. Осъдителна или оправдателна, обвързващата сила на присъдата винаги предпоставя тъждество между деянието, предмет на същата и деянието, което е предмет на доказване в исковия процес пред гражданския съд.

Предмет на настоящото производство е иск по чл. 19, ал. 3 ЗЗД, с който ищецът и купувач по предварителния договор за покупко-продажба на процесните недвижими имоти цели същият по съдебен ред да бъде обявен за окончателен, а по силата на съдебното решение и при изпълнение на особените изисквания на процесуалния закон правото на собственост върху имотите да премине в неговия патримониум по начин, все едно между страните е бил сключен окончателен договор във формата на нотариален акт.

Ето защо въззивният съд приема, че не е налице тъждество между деянието, предмет на наказателното производство, завършило с влязлата в сила оправдателна присъда, с която ищецът е признат за невиновен в престъпление по чл. 309 НК, и предметът на настоящото производство, респективно на възражението за липса на съгласие за сключване на договора. Влязлата в сила присъда по задължителен начин разрешава въпроса за причастността на подсъдимия в извършването на деянието, за което му е било повдигнато обвинение. Предметът на наказателното производство и задължителната сила на присъдата не обхващат обстоятелството дали подписът за „продавач“ в процесния предварителен договор е бил положен от лицето Г. Г. М.. Следователно позоваването на чл. 300 ГПК и оплакванията за допуснато от първия съд в тази връзка нарушение на процесуалния закон е неоснователно.

На следващо място, не могат да бъдат споделени оплакванията на въззивника, че в производството не е било установено по несъмнен начин, че положеният подпис на продавача в предварителния договор не е бил изпълнен от Г. М., както е приел първоинстанционният съд с решението си. Обратно на изложените в жалбата доводи, според състава на въззивния съд заключенията на вещите лица са категорични, обосновани и не оставят място за съмнение относно спорния по делото въпрос. Експертите последователно и аргументирано са пояснили защо съвпаденията в

графическите признаци на изследваните подписи /положените в предварителния договор за „продавач“ и тези от безспорните сравнителни образци/ не променят категоричността на изводите им, че подписите в договора не са били изпълнени от Г. М.. Вещите лица, като специалисти в тази област на науката, са подчертали високата идентификационна стойност на констатираните различия в частните графически признаци и въз основа на същите са заключили по категоричен начин, че подписите в договора не са били изпълнени от наследодателя на ответника.

За пълнота въззивният съд в този му състав, позовавайки се на константната съдебна практика на върховната инстанция по граждански и търговски дела, следва да посочи, че процесуалната дейност на съда по назначаване на вещи лица, изслушването им в открито съдебно заседание и приемането на заключенията е регламентирана в разпоредбите на раздел V от глава XIV на ГПК. Вещите лица се определят от съда, който разглежда делото. В открито съдебно заседание, след снемане на самоличността на назначеното вещо лице, същото дава обещание пред съда, че ще даде заключение в съответствие с компетентността си и без всякакво пристрастие, под страх от наказателната отговорност, предвидена в чл. 291 НК. Тези разпоредби на процесуалния закон изключват процесуална възможност заключение, дадено пред друг орган на съдебна власт, да се цени в общия исков процес като експертно заключение, без да е спазена процедурата, регламентирана в разпоредбите на чл. 195 – чл. 203 ГПК. Процедурата, уредена в процесуалния закон, гарантира освен непосредственото възприемане от страните на депозираното заключение на вещото лице, така и правото им на защита с оглед гарантираната им възможност както да задават въпроси на вещото лице, така и да оспорят същото по предвидения ред /в този см. решение № 133/04.04.2012 г. по гр.д.№ 1243 по описа за 2011 г. II г.о., ВКС, решение №636/1977 г. по гр.д.№ 3017/1976 г. на I г.о. на ВС, решение №932/1991 г. по гр.№ 699/1991 г. I г.о. на ВС и др./.

Ето защо представените от ищеца заключения, за които се твърди, че са изготвени и приети в наказателното производство, завършило с влязла в сила оправдателна присъда, не могат да се ценят и съдът не може да ги взема предвид в настоящото производство. Доколкото по делото са приети заключенията на две съдебно-почеркови експертизи, вещите лица по които са на едно и също становище по поставената им идентична задача, а отговорите на същата са ясни и категорични, то и не е налице основание за съда да се съмнява в правилността на експертните изводи и да не ги кредитира.

При липсата на други доводи, ангажирани с жалбата, същата следва да се прецени като неоснователна. Решението на СРС, с което е отхвърлен предявеният от ищеца иск по чл. 19, ал. 3 ЗЗД, следва да бъде потвърдено.

По разноските:

За въззивното производство разноски се следват само на въззиваемия. Последният е представляван от особен представител, назначен по реда на чл. 47, ал. 6 ГПК, с оглед което и не е сторил разноски, които да му бъдат присъдени.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Решение № 20096977 от 16.04.2021 г., постановено по гр. д. № 69214 по описа за 2016 г. на СРС, III Гражданско отделение, 154 състав.

Решението е постановено при участието на трети лица помагачи М. М. ИГН., ИВ. ИВ. АЛ. и М. ИВ. АЛ. на страната на въззиваемия ответник Г. АЛ. М..

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд в

едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____